

Č. 9186.

Váleční poškozcenci: * K zachování lhůty k uplatnění nároku válečných poškozců je třeba ohlášení nároku toho u příslušného úřadu (§ 26 zák. č. 142/20). Ohlášení u obecního úřadu nestačí.

(Nález ze dne 11. dubna 1931 č. 5273).

V ě c : Jan J. v B. proti ministerstvu sociální péče o invalidní důchod.

V ý r o k : Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y : Nař. rozhodnutím neshledalo min. soc. péče důvodu měnití rozhodnutí zem. úřadu pro péči o vál. poškozence ze 17. září 1928, kterým přihláška st-lova k sociálně lékařské prohlídce byla jako opožděná odmítnuta, neboť měla býti podána podle ustanovení zák. č. 146/23 nejpozději do 31. prosince 1923, byla však u zem. úřadu pro péči o vál. poškozence podána až 6. září 1928. Nehledě k tomu, že st-l se vůbec nezmínil ve své přihlášce sepsané 4. září 1928 o tom, že podal přihlášku u obecního úřadu v B. v roce 1920, naopak přiznal, že se v době zákonné nehlásil a teprv ve stížnosti na min. tuto skutečnost tvrdil a nebylo prokázáno, že přihláška jeho došla příslušného úřadu včas, byla by i skutečnost, kdyby přihláška byla podána dne 30. října 1920 u obecního úřadu v B., se zřetelem k §§ 26, 27 a 28 zák. č. 142/20 ve znění zák. č. 39/22 pro posouzení věci nerozhodnou.

O stížnosti nss uvážil:

St-l sám uvádí, že k zachování nároku na důchod invalidní byl povinen přihlásit se nejpozději do 31. prosince 1921 (nař. rozhodnutí přiznává mu podle zák. č. 146/23 lhůtu ještě delší, t. j. do 31. prosince 1923). Stížnost míní, že st-l povinnost zákonem mu uloženou splnil a tak nárok na důchod si zachoval, když před uplynutím lhůty zákonem stanovené, t. j. 30. října 1920 svůj nárok přihláškou učiněnou u obecního úřadu v B. uplatnil. Uvádí, že podle zák. č. 142/20 a 310/21 i obecní úřady jsou příslušny k přijetí přihlášky o důchod.

Názory v těchto vývodech stížnosti hájené nemají v ustanovení zákonů o válečných poškozcích opory, naopak jsou s nimi v rozporu. Zák. č. 310/21 nemá vůbec ustanovení o tom, kde je nárok na důchod uplatnit. Podle § 26 odst. 1 zák. č. 142/20 je nárok na důchod ohlásit u okr. úřadu pro péči o vál. poškozence příslušného podle místa bydliště poškozencova; v okresích, kde úřad takový není zřízen, jest jej ohlásit u politického úřadu I. stolice. Zákon ten tedy neustanovuje, že obecní úřady k přijetí přihlášky jsou příslušny. § 27 cit. zák. jedná pak o přihláškách, které byly podány u úřadu nepřislušného. Ustanovení to ukládá sice nepřislušnému úřadu, u kterého byla přihláška podána, povinnost, aby přihlášku co nejrychleji předložil příslušnému úřadu, vyslovuje však dále, že poškozenec nemá nároku na náhradu, byla-li nesprávným podáním zmeškána promlčecí lhůta § 28. Z tohoto ustanovení plyne, že ohlášení nároku u nepřislušného úřadu — a tím je i obecní

úřad — nemá samo o sobě vůbec vlivu na promlčecí lhůtu, že se jím nárok na důchod nezakládá, ježto jinak nemělo by smyslu to, co zákon mluví o náhradě. Prohlašuje-li proto nař. rozhodnutí skutečnost, byla-li přihláška podána 30. října 1920 u obecního úřadu v B., za nerozhodnou, je to ve shodě se zákonem a námitky stížnosti, dovozující, že k zachování nároku st-lova stačila i tato přihláška, jsou nedůvodnými stejně, jako výtky nezákonnosti, opírající se o tyto vývody. — — —

Č. 9187.

Váleční poškození: O předpokladech přiznání důchodu vdovského a sirotčího po vojnu nezvěstném.

(Nález ze dne 11. dubna 1931 č. 5458).

V ě c : Jana B. v A. proti ministerstvu sociální péče o důchod vdovský a sirotčí.

V ý r o k : Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y : Výměrem ze 14. srpna 1926 prohlásil zemský úřad pro péči o válečné poškozenec v Bratislavě, že na základě čl. III zák. č. 142/20 ve znění zák. č. 39/22 a vl. nař. č. 363/22 a výnosu min. soc. péče z 8. března 1926 zastavuje se st-lce koncem měsíce listopadu 1926 výplata důchodu vdovského a sirotčího, poněvadž konaným šetřením bylo zjištěno, že sice byl podán včas návrh na zahájení řízení o prohlášení býv. vojína Alexandra B., od něhož jest odvozován nárok na důchod, za mrtvého, příslušný soud však nemohl zaviněním st-lčiným rozhodnouti, poněvadž přes vyzvání soudu nepředložila žádost o další řízení prohlášení za mrtvého. Ve výměru poznamenáno, že ve výplatě důchodu bude opět pokračováno (případně i ode dne zastavení důchodu), až bude předložen důkaz o tom, že byly učiněny další kroky, nutné k pokračování v řízení, jak jsou předepsány zákonem, nebo jak bylo žádáno příslušným soudem.

Když pak st-lka předložila dne 12. července 1928 usnesení sedrie v Košicích z 22. května 1928, jímž byl Alexander B. prohlášen za mrtvého s určením dne 30. září 1916 za den úmrtí, a vznesla žádost, aby zastavený důchod byl jí ode dne zastavení znovu poukázán, bylo výměrem zem. úřadu pro péči o vál. poškozenec v Bratislavě ze 7. září 1928 vysloveno, že se na základě čl. III zák. č. 142/20 ve znění zák. č. 39/22 a vl. nař. č. 363/22 obnovuje st-lce dnem 1. srpna 1928 výplata důchodu vdovského a sirotčího.

Odvolání, v němž se st-lka domáhala důchodu i za dobu od 1. prosince 1926 do 31. července 1928, zamítl žal. úřad nař. rozhodnutím.

Stížnost do tohoto rozhodnutí podanou neuznal nss důvodnou.

Nesporno jest, že st-lce byl v r. 1921 přiznán důchod vdovský z důvodu, že její manžel, od kterého odvozovala svůj nárok, stal se nezvěstným za světové války. Tu pak stanoví čl. III zák. č. 39/22, že vá-